CU SEMN DE ÎNTREBARE:

REINTRĂ DUMITRIU II LA ARAD...

După cum sîntem informaţi de antrenorii clubului Rapid, sîmbătă, la Arad, este posibilă reintrarea lui Nichi Dumitriu în echipa de tineret-rezerve a bucureştenilor. De remarcat că în ultimele două săptămîni Dumitriu II a participat la antrenamente intensive, fiind supus aproape aceluiaşi regim de pregătire ca şi ceilalţi componenţi ai lotului feroviar.

MECIURILE JUNIORILOR DIN CAPITALĂ

Teren Gloria (ora 11,30): Maşini Unelte — Laromet; **teren Progresul** (ora 10,00): Progresul — Energia Bucureşti; **teren Timpuri Noi** (ora 9,00): Fl. roşie — Rapid; **teren Laromet** (ora 13,00): Tehnometal — I.T.C. Constanţa; **teren Sirena** (ora 13,00): Sirena — Metalul Plopeni; **teren Politehnica** (ora 13,00): Sportul Studenţesc — Progresul Balş.

În vederea aniversării a 30 de ani de la înfiinţarea primei tabere de juniori organizată de F.R.F. în 1939, ce va avea loc în ziua de 14 septembrie la Braşov foştii participanţi sînt invitaţi să se prezinte în ziua de 13 septembrie, la Braşov, la Institutul Hidromecanic, din str. Karl Marx.

În ziua de 14 septembrie va avea loc un meci de fotbal între o selecţionată a foştilor participanţi din Bucureşti şi provincie.

★

Foştii participanţi la prima tabără de juniori organizată de F.R.F. în 1939 la Braşov care locuiesc în Bucureşti sînt convocaţi, azi 12 septembrie, orele 19,30 la sediul F.R.F. pentru comunicări.

fotbal

NICOLAE DUMITRESCU ŞI NOPŢILE ALBE ALE DEBUTULUI

NICOLAE DUMITRESCU

Pentru antrenorul **Nicolae Dumitrescu**, meşter făurar al actualei echipe campioane, această perioadă de vară tîrzie repetă nopţile albe ale începutului de iunie, cînd U.T.A. trăia incertitudinile unui final de sezon zbuciumat care, în cele din urmă, s-a soldat cu trofeul de campion.

Şi deşi echipa arădeană a mai dobîndit de patru ori acest trofeu, se află totuşi acum în emoţiile debutului în C.C.E. Ca şi antrenorul **Nicolae Dumitrescu**, care în anul 1954, atunci cînd U.T.A. cîştigase ultima dată campionatul, mai juca în echipa textilistă, dar competiţia lansată de ziaristul **Gabriel Hanot** nu prinsese încă viaţă.

Deschis şi sincer în aprecieri, de o luciditate remarcabilă (a prezentat, în euforia victoriei finale, o sinteză reală a capacităţii fiecărui jucător, raportată la exigenţele reprezentării în C.C.E.), antrenorul arădean priveşte cu multă circumspecţie apropiata dispută cu campioana **Poloniei**, echipa varşoviană **Legia**.

— CONSIDERAŢI UN HANDICAP DISPUTAREA PRIMEI MANŞE LA ARAD?

— Poate că n-aş fi considerat-o ca atare dacă am fi ştiut mai multe despre Legia. Ca să fiu sincer, informaţi sîntem, dar mai mult din punct de vedere... teoretic şi eu aş fi preferat o cunoaştere „de visu". Cert este că echipa lui Brychzy (de 58 de ori internaţional) constituie un adversar incomod, nu numai prin prisma acestui semn de întrebare, ci şi prin valoarea intrinsecă a formaţiei despre care vorbesc grăitor desele invitaţii pentru turnee în străinătate primite de Legia în ultimele sezoane. Campioana Poloniei este o echipă solidă, practicînd un joc realist, ca urmare a experienţei sale internaţionale.

— SPER CĂ ÎNDOIALA NU ÎNSEAMNĂ, ÎN ACEST CAZ, SCEPTICISM...

— Bineînţeles! Scepticismul nu ne-a caracterizat niciînd, nici atunci cînd cu ani în urmă luptam să scăpăm de retrogradare, nici acum cîteva luni cînd mulţi ne vedeau pe locul II... De ce am fi deci, acum? Băieţii se simt în plenitudinea forţelor (absenţa lui Pojoni se datoreşte tocmai intenţiei de a avea tot lotul apt pentru Cupa campionilor), pofta de joc, cum aţi constatat şi dv., este în creştere, de lucrat la antrenamente, lucrăm cu aceeaşi conştiinciozitate ca întotdeauna. Pe scurt, campionatul, cu pregătirile şi curba sa obişnuită de efort, constituie pentru noi baza pregătirii şi pentru meciurile din C.C.E.

Dacă vom învinge repede singurul impediment pe care-l prevăd: tracul, atunci vom reuşi să înscriem, în meciul de la Arad, golurile care vor asigura victoria finală. Se subînţelege însă, evident, că mizînd pe ofensivă, pe aportul consistent al liniei mediane, vom avea grijă să nu lăsăm garda descoperită, pentru că un gol primit pe teren propriu poate nărui cele mai ambiţioase planuri în această competiţie europeană...

Paul SLAVESCU

INTERVIURI DESPRE APROPIATELE COMPETIŢII EUROPENE

MARIN BĂRBULESCU

Desene de Neagu RĂDULESCU

MARIN BĂRBULESCU: „Îmi păstrez, totuşi, încrederea..."

Mîine — jocul cu U.T.A., joia viitoare — cel cu Vitoria Setubal, în „Cupa europeană a tîrgurilor", iată turul de forţă căruia trebuie să-i facă faţă Rapidul pe cele două fronturi, intern şi extern, în care s-a angajat.

„Şi tocmai acum — *ne spunea ieri dimineaţă antrenorul* Marin Bărbulescu, *în timp ce urmăream împreună pregătirile fotbaliştilor feroviari* — au intervenit unele defecţiuni în echipă care, într-o oarecare măsură, ne îngrijorează.

— Vă referiţi la accidentarea lui Dinu suferită simbătă în timpul meciului cu Steagul roşu?

— Dacă ar fi numai atît! Miercuri după-amiază, la amicalul cu Metalul s-a lovit şi Dumitru; o lovitură la şold, căreia nici el nici noi nu i-am prea dat importanţă, întrucît Dumitru a continuat să rămînă în teren. Azi dimineaţă însă (n.r. ieri) un telefon din partea tatălui său ne înştiinţa că Dumitraş al nostru este imobilizat la pat, acuzînd dureri. Vă închipuiţi ce înseamnă să te vezi dintr-odată în situaţia de a fi lipsit de aportul a doi mijlocaşi dintre care unul — mă refer la Dumitru — important, date fiind sarcinile lui speciale, în angrenajul echipei. Şi tocmai acum cînd ideea noastră de joc — cu trei oameni la mijlocul terenului — era aplicată cu destulă eficienţă, atît acasă cît şi în deplasare. Ce altă probă mai elocventă în acest sens decît rezultatele?

— Astfel stînd lucrurile, cum vă gîndiţi să alcătuiţi linia de mijloc pentru meciurile de la Arad şi de la Setubal?

— Cred că alături de Angelescu vor juca Marin Stelian şi Codreanu, ultimul evoluînd şi cu alte ocazii în această zonă a terenului ca aripă retrasă.

Sper, totuşi, că Dumitru îmi va lipsi din echipă numai la Arad, urmînd să fie recuperat, prin tratamentul medical adecvat, în timp util pentru a putea juca joia viitoare, la Setubal.

— Apropo de Setubal. Se pare că pînă la ora actuală conducerea tehnică a echipei nu posedă nici un fel de date despre formaţia portugheză.

— Într-adevăr, deşi noi am dorit s-o vedem la lucru. Nu cunoaştem stilul de joc al echipei, nu-i ştim punctele forte, slăbiciunile ei...

— Vă aflaţi în faţa unui fapt împlinit. Cum veţi contracara acest inconvenient?

— Vrînd-nevrînd, în prima repriză a meciului cu Vitoria Setubal va trebui să acţionăm cu prudenţă, să ne studiem adversarul, temporizînd cît mai mult. Apoi, pe baza indicaţiilor pe care le vom da jucătorilor la pauză vom putea schimba tactica.

— Nu este o „schemă a fricii", aceasta din prima repriză pe care o preconizaţi şi de care ar putea profita adversarul? N-ar fi mai bine să-şi impună Rapidul „legea" la Setubal chiar dacă joacă în deplasare?

— Uşor de spus. Nu uitaţi, însă, că ne aflăm în faţa unui meci cu miză, într-o competiţie europeană, cu tur şi retur... Cu toate indisponibilităţile survenite în echipă, eu îmi păstrez totuşi încrederea în băieţii care, în atîtea ocazii, au demonstrat că sînt în stare să facă faţă situaţiilor dificile, dublîndu-şi eforturile...

— g. n. —

FOTBALIŞTII VIN SĂ „MOARĂ" LA FAROL

Existenţa unui jucător de fotbal are (ca orice existenţă) un început, o pantă ascendentă, un vîrf, un coborîş şi un sfîrşit. Succesiunea aceasta este în legea firii, iar ca tot ce ţine de ea şi traiectoria unei cariere sportive se cuvine înţeleasă cu înţeleaptă bărbăţie. Ca şi în viaţă, în sport există un sfîrşit natural, cauzat de scurgerea timpului care îmbătrîneşte totul. Dar în sportul de performanţă se mai observă şi involuţii bruşte, scăderi valorice ireversibile, survenite prematur la o vîrstă cînd alţii uluiesc încă, datorate uzurii cauzate de cel mai aprig morb (al fotbalului nostru mai ales) — viaţa nesportivă.

Facem o disociaţie netă între fotbalistul vîrstnic, capabil, pe care îl stimăm suplimentar şi între jucătorul repede vestejit, fiindcă n-a avut calităţi umane şi o putere de înţelegere cît de cît rezonabilă. Prin ultima categorie, argumentată la noi de atîtea nume, ne deosebim de ţările cu potenţial fotbalistic recunoscut. Acolo talentele consacrate la 19—20 ani evoluează pînă la sfîrşitul carierei cu virtuozitatea intactă, pe cînd la noi, tinerii străluces vreo două-trei sezoane, apoi se plafonează, fixîndu-se definitiv la un standard valoric mediocru, pe care îl oferă în continuare pînă în ziua retragerii definitive. Această categorie neeliminată la timp, tolerată şi încurajată să rămînă în divizia A, influenţează nefast sănătatea morală a fotbalului nostru, grevîndu-i şi standardul tehnic.

Există la noi cîteva echipe, puţine la număr, care străduindu-se să-şi formeze singure jucători sînt foarte circumspecte atunci cînd achiziţionează, făcînd abstracţie de muzicalitatea numelor, cercetînd calităţile umane şi sportive, precum şi conduita trecută a celui în cauză. Fără nici o ezitare vom exemplifica această minoritate prin U.T.A. Din păcate există şi o extremă contrarie atitudinii de mai sus. Avem cluburi colecţionare de jucători vîrstnici sau ofiliţi înainte de vreme, cluburi lipsite de criterii, de exigenţă şi de o politică proprie, care recondiţionează microscopice vedete şi încropesc an de an trupe sezoniere, incapabile să depăşească nivelul de şuşanea fotbalistică. La astfel de echipe (foarte căutate, trebuie s-o recunoaştem) jucătorii vin să-şi petreacă ultimii ani de accidentală carieră sportivă, să trăiască şi să joace din amintiri, să-şi cultive vechile năravuri. Aceste echipe ţin locul ascunzişurilor din pădurile tropicale unde se retrag elefanţii, aşteptînd tainica îmbrăţişare a sfîrşitului. Dar elefanţii aspiră la singurătate deplină şi nu mai vor nimic, semne de noblеţe zoologică în faţa inexistenţei, în timp ce fotbaliştii se refugiază pentru o moarte publică, priveghiată de un oraş întreg. Să numim cîteva echipe la care fotbaliştii vin ca să „moară": Farul, Progresul Bucureşti, Minerul Baia Mare, A.S. Cugir, Vagonul Arad, C.F.R. Cluj şi multe alte[illegible] torietate sau fără. Te miri şi te crucişti cum, de ani de zile, echipele citate sau nu şi-au asumat rolul de popas pentru jucători terminaţi, eliminaţi de prin alte locuri pentru nerespectarea legităţilor sportive şi sociale, pentru recidive, pentru nesocotirea valorilor fundamentale ale vieţii. Drumul spre neant sportiv trece invariabil pe la ele. Unele dintre sus-numite s-au prăbuşit, altele agonizează în braţele mediocrităţii, nici una nu s-a remarcat prin forţă sportivă sau morală.

Cum de este posibil ca Farul, Progresul Bucureşti, Minerul Baia Mare să cantoneze voluntar ani de zile pe această linie falimentară? Cluburi puternice, cu mijloace financiare superioare multor unităţi concurente au risipit bani, bunuri materiale şi energie în acest joc hazardat şi fără şansă, alegîndu-se numai cu obsesia retrogradării, care de multe ori s-a şi împlinit, cu tristul prestigiu de a nu lansa jucători şi de a fi autoarele unui fotbal rudimentar şi anchilozat. Iar, cînd, în anul precedent, la Progresul, Cornel Drăguşin a încercat să arunce mănuşa acestei triste tradiţii, mizînd pe cîţiva tineri, a fost obligat s-o ridice singur şi să se retragă.

Acum, să îngustăm diafragma şi să privim numai la Farul. Aproape că nu ne mai amintim de cînd, după compoziţie, această echipă nu are rădăcini în masa fotbaliştilor din oraş sau din judeţ. Un constănţean jucător la Farul a devenit o curiozitate. Pentru responsabilii şi antrenorii clubului, jucătorul de baştină este parcă stigmatizat. Dacă un tînăr a avut neşansa să crească în această zonă trebuie să plece în altă parte dacă vrea să ajungă fotbalist. În schimb, emisarii clubului răscolesc toată ţara şi unde găsesc un fotbalist cîndva mai acătării îl împachetează repede şi-l aduc cu mare alai pe litoral. Nimic nu contează: nici vîrsta, nici uzura, nici dacă abia mai poate, nici isprăvile anterioare, totul e lipsit de importanţă dacă poartă un nume care acum trei, cinci, sau opt ani a făcut cîteva meciuri memorabile, măcar două, sau măcar unul. Aproape fără excepţie, fostele vedete n-au făcut în amurgul carierei vreo galopantă pasiune pentru Farul. Venind aici, ele şi-au văzut de treburi, s-au înfruptat din delicatesele litoralului ca nişte oameni cu bani, cu renume (era să scriu cu rău nume) şi cu acces la înţelegerea greşit nelimitată a celor ce iubesc fotbalul şi pe deasupra au mai şi jucat. Ni s-ar putea replica cu mediocrul argument că echipa n-a căzut din divizie. E drept, dar realizarea aceasta obţinută deseori cu o rîvnă situată în afara eticii sportului, compensează evoluţia în general mediocră a echipei, lipsa ei constantă de perspectivă, de potenţial evolutiv, de organicitate, trista reputaţie de[illegible] „mercenari" insensibili faţă de principii, de sentimentul solidarizant al dragostei de club, faţă de amiciţia reciprocă, de spiritul sportului şi de imperativul civismului? Noi credem că nu. Or, în decursul ultimilor ani mulţi dintre fotbaliştii Farului s-au autoblamat, întinînd implicit şi clubul reprezentat. În sezonul trecut, echipa constănţeană, atmosfera ei, conduita unor jucători au devenit de tristă notorietate.

Publicul constănţean tînjeşte de multă vreme după o echipă zdravănă, făcută din băieţi tineri, onesti, ambiţioşi, ataşaţi de fotbal, de club şi de oraş, nu doar de avantajele consecutive înregimentării pentru un an, doi în echipa prin care se iese, de regulă, din activitatea fotbalistică. Publicul aşteaptă, dar e mereu derutat şi amăgit, fiindcă în club şi în jurul său funcţionează cercuri vicioase intens consolidate. Chiar şi la o analiză sumară devin pregnante erorile, repetarea şi autorii lor. Şi totuşi, ce greu s-au îndurat unii, chiar şi în ultima perioadă, să afirme că văd într-adevăr ceva în neregulă. Există pe de altă parte şi semne de mistică credinţă, după care doar X sau Y ar putea salva echipa fiindcă se pricepe la „aranjamente". Asta da calitate pentru un conducător de echipă!! Chiar atît de mult s-a atrofiat simţul moral al unora, încît cred că în sportul si în societatea [illegible] de oameni?

Noi sîntem convinşi că opinia publică din Constanţa este capabilă să impună celor în drept eliminarea tuturor tarelor devenite un neguros destin pentru echipa ei. Acest club trebuie să se despartă de trecutul său, să se apropie de modul de existenţă al U.T.A.-ei şi al altor unităţi meritorii cum ar fi Rapid, Petrolul, Jiul, Universitatea Cluj şi Universitatea Craiova.

Există acum o nouă conducere, dar faptul nu ajunge. Trebuie o altă concepţie, o politică proprie faţă de fotbal, faţă de jucători şi societate. Sperăm că noii responsabili au înţeles menirea lor de a schimba cursul existenţei clubului şi, în special, al echipei de fotbal. Nu ştim însă cît sînt de rezistenţi pentru o încercare grea. Dar bănuim că nu vor fi izolaţi, dacă vor avea un program de lucru inteligent, limpede, ferm. Aducerea antrenorului Marian cu o săptămînă înaintea începerii campionatului nu poate constitui decît o premisă a redresării. Procesul e însă mult mai complicat, pretinde o reorientare generală, efort, tenacitate şi răbdare. La sfîrşitul său, Farul nu va mai fi însă un ţintirim de apuse vedete, ci o cetate sportivă în care vor creşte fotbalişti de marcă.

Romulus BALABAN

JUCĂTORUL DVORJAC (Vagonul Arad) SUSPENDAT PE UN AN

Pentru repetate abateri disciplinare şi dezinteres în pregătire, Francisc Dvorjac (Vagonul Arad) a fost scos din lotul echipei şi suspendat pe timp de un an. Sancţiunea lui Dvorjac a fost trimisă, spre ratificare, Federaţiei române de fotbal.

TREI ARBITRI ROMÂNI LA CURSUL DE PERFECŢIONARE DE LA FLORENŢA

Anul acesta, între 27 şi 31 octombrie, se va desfăşura la Florenţa, sub egida U.E.F.A., un curs de perfecţionare a arbitrilor, la care vor participa „cavaleri ai fluierului" din majoritatea ţărilor europene.

Din ţara noastră au onoarea să participe, alături de cei mai renumiţi arbitri F.I.F.A., trei arbitri internaţionali şi anume: **Andrei Rădulescu, Cornel Niţescu şi Nicolae Rainea.**

ŢARĂLUNGĂ A FUGIT DIN NOU!

După cum ne-a informat preşedintele clubului Progresul, I. Sfetcu, jucătorul Ţarălungă şi-a părăsit din nou echipa, fugind la Craiova. Deşi ceruse un concediu de două zile — care i-a şi fost acordat de club — pentru a se prezenta la examenul de admitere la I.E.F.S., peste noapte şi-a descoperit vocaţia de economist şi... a luat drumul Craiovei, ca şi cum la Bucureşti n-ar exista Academia de Studii Economice.

Credem că a sosit timpul ca Federaţia română de fotbal să ia măsuri drastice împotriva acestui jucător care, umblînd după căpătuială, a încercat să schimbe, în ultimele luni, vreo trei sau patru cluburi.

„SUFERINŢELE TÎNĂRULUI LOVIN"

Mi-a scris Lovin.

Vi-l mai aduceţi aminte? E vorba de atacantul acela mărunţel şi blondiu din garnitura primului an „de A" al Universităţii Craiova. Pe-atunci, luni şi luni la rînd, numele lui a figurat la coltul negru al publicaţiilor şi rubricilor de sport, devenind în scurtă vreme un simbol atotgrăitor pentru ceea ce fotbaliştii înţeleg prin termenul argotic de „trozneală".

Ce se-ntîmplase? După cum probabil vă aduceţi aminte, în răstimpul a numai trei etape, acest jucător firav — să nu-l pui nici coadă la zmeu, cum ar zice fostul antrenor craiovean Gică Nuţescu — izbutise ignobila performanţă de a trimite în gips una din certitudinile noastre olimpice (portarul stelist Suciu, dublă fractură) şi pe unul dintre oamenii de bază ai lui „U" Cluj (Neşu, dublă fractură).

Se ştie şi ce-a urmat: şase luni de suspendare a făptaşului (mulţi susţinînd că a scăpat prea uşor), decretarea lui, la gazetă şi radio, pe micul ecran, în şedinţele comisiei de disciplină şi în vestiarele jucătorilor, ca un „pericol public nr. 1" pentru integritatea corporală a fotbaliştilor din prima divizie; apoi: o faimă de cotonogari răsfrîntă pe nedrept asupra coechipierilor lui Lovin — primiţi multă vreme după aceea, pe toate stadioanele, cu strigăte adecvate acestei posturi — şi, în sfîrşit, plecarea lui Lovin de la „U" Craiova şi dispariţia lui în ceaţa lipsei de notorietate care înconjoară competiţia echipelor de categorie inferioară. Abia în campionatul trecut, o dată cu promovarea echipei Electroputere în divizia secundă, ne-a fost dat să auzim din nou de Lovin, numele său fiind consemnat printre acelea ale golgeterilor seriei...

Şi iată, deunăzi, am primit o scrisoare de la Lovin. 12 pagini scrise mărunt, din care vă propun să citim împreună cîteva fragmente.

„Cu toate cîte se spun şi se cred despre mine, scrie Lovin, am fost un sportiv corect, un om cumsecade şi un **sufletist (s.n.)**. De aceea, mă adresez dumneavoastră (...). De cinci ani port pe obraz o pată pe care n-o merit (...). În faza în care s-a accidentat Suciu eu n-am avut decît ghinionul că am fost singurul jucător craiovean angajat în corp la corp cu un buchet de stelişti, în careul lor, şi de aici s-a considerat că eu l-am accidentat pe Suciu şi încă intenţionat. Dar fundaşul Georgescu şi chiar Suciu ştiu la fel de bine ca şi mine că n-a fost aşa. Ţin minte ca acum, cînd s-a întîmplat nenorocirea. Eu mă aflam cu ambele picioare pe gazon (...). Dar degeaba am încercat să explic lucrul acesta mai tîrziu, că nu m-a crezut nimeni, iar băieţii de la Steaua erau prea necăjiţi ca să mai ţină cont de ce o să se întîmple cu mine pe urmă (...). În cazul care s-a întîmplat mai tîrziu cu Neşu am fost într-adevăr vinovat, dar nu l-am lovit pe Neşu intenţionat, a fost un accident nefericit (...). Dar nimeni nu m-a crezut după cazul cu Suciu şi eu am rămas pentru totdeauna cu un renume prost (...). Deşi eram nevinovat, multă vreme mi-a fost jenă să mai dau ochii cu oamenii, iar ziarele le deschideam cu teamă că iar o să scrie ceva despre mine (...). Am trecut de bună voie la echipe din campionatul orăşenesc şi din C, ca să mi se uite numele (...). De cinci ani n-am primit nici o sancţiune disciplinară de la antrenori, conducători de secţii sau arbitri (...). De ce vă scriu toate astea? (...). Din cauza necazurilor avute, eu n-am făcut o carieră de fotbalist cum am visat, deşi nu sînt un element rău, iar talent am avut (...). Dar în curînd îmi voi începe activitatea de inginer şi poate peste un an sau doi o să mă retrag din fotbal (...). Aş vrea să ies de pe teren de la festivitatea de despărţire cu fruntea sus şi aplaudat, nu să răsufle lumea uşurată că a scăpat de un cotonogar (...). Vreau să am şi eu amintiri frumoase din fotbal cum au alţii, nu să-mi fie ruşine că am dat cu piciorul în minge (...). Poate mă puteţi ajuta să se ştie că am fost un jucător tenace, bătăios, dar nu un huligan, cum zic de mine cei care mă cunosc numai din ce-au auzit din cazurile cu Suciu şi Neşu (...). Colegii mei de echipă şi de la toate echipele unde am jucat ştiu ce om am fost şi vă pot da oricînd referinţe despre mine...".

★

Ce să-i răspundem lui Lovin? Că situaţia sa ne arată cît de mult se aseamănă fotbalul, în aspectele lui esenţiale, cu nepreţuitul plin de dramatism al vieţii însăşi? Că scrisoarea sa poate fi considerată — ceea ce eu tind să cred că este — o sinceră destăinuire de suflet? Dar că, la fel de bine, ea poate fi luată şi drept o fariseică încercare de a scăpa, la vremea scadenţei, de ispăşirea cea mai grea: aprecierea definitivă a opiniei publice? Nu-l cunosc atît de bine pe Lovin încît să-mi pot exprima o părere certă în legătură cu autenticitatea durerii cuprinse în scrisoarea primită de la el. Pot spune, însă, cu toată certitudinea, că, în cazul în care „suferinţele tînărului Lovin", zugrăvite mai sus, sînt **adevărate**, atunci asemenea sentimente şi gînduri nu fac decît să-l onoreze pe respectivul jucător, dîndu-i, după părerea mea, tot dreptul la o reconsiderare a unghiului din care-l priveam pînă acum. Dar, aşa cum spuneam, e greu să apreciezi o situaţie cunoscută mai mult din auzite... Oricum, supun cazul meditaţiei şi aprecierii cititorului fotbalist şi suporter.

Petre DRAGU

P.S. O nedumerire: De ce vorbeşti d-ta, Lovin, despre d-ta, la timpul trecut: **„am avut talent", „am fost** un om cum ecade" etc.? După cîte ştiu, te afli în plină putere şi formă sportivă, dai goluri multe şi eşti iubit de public şi — ca să-ţi dezvălui un secret —, antrenorul d-tale, maestrul Oţeleanu, cu care am vorbit recent, mi-a spus că te consideră, sub toate aspectele — tehnic, tactic, disciplinar, moral-volitiv — omul nr. 1 al echipei pe care o conduce. Mai mult: mi-a spus că îşi pune mari speranţe în ceea ce **poţi realiza de-acum înainte.** Deci...

P. D.

Cronica sufletistului

ŞI LA LOT, ŞI LA CLUB

Chemaţi la startul lotului de tineret din acest sezon, pentru selecţia echipei naţionale în vederea jocului cu R.F. a Germaniei din 24 septembrie, cei mai talentaţi şi mai în formă fotbalişti, între 19—22 ani, au răspuns cu mai multă dorinţă de afirmare ca în alte dăţi.

Întrecerea dintre cei 25 de jucători a început chiar din prima zi prin punctualitatea prezentării, prin receptivitatea faţă de ideile expuse de antrenori şi medic ca şi prin sîrguinţa cu care s-au încadrat, timp de trei zile, la examenele practice şi teoretice la care au fost supuşi.

Aprecierile dinaintea acestei selecţii n-au fost dezmînţite şi, după un prim antrenament, de 60 de minute, s-au conturat cele două echipe care au fost testate fără a li se da sarcini speciale. A urmat un al doilea antrenament la două porţi (timp de 75 minute) în care jucătorii trebuiau să răspundă la sarcinile impuse de orientarea tactică a echipei naţionale A, căci pentru această reprezentativă sînt rodaţi jucătorii la tineret. Din nou, constatări promiţătoare, întrucît tineretul este „gata" să-şi însuşească repede căile ce duc la succes.

CRONICA specialistului

Ziua a treia a fost rezervată trialului între galbeni şi roşii, care s-au întrecut într-un joc de două reprize a 45 de minute.

După primele două verificări, galbenii păreau favoriţi [illegible] vingînd cu 6—2 (2—1), arătînd mai multă coeziune în cadrul liniilor sau al cuplurilor şi demonstrînd că doresc să facă parte din tînăra reprezentativă a ţării, căreia i se acordă din ce în ce mai mult atenţia cuvenită.

S-au evidenţiat aproape toţi jucătorii de la galbeni şi cîţiva din cealaltă echipă.

Apreciind cu note pînă la 10, comportarea lor i-a situat pe următoarele trepte:

1. Nota 9: Iulică Popa, Dumitru, Neagu.
2. Nota 8: Duţan, Dincuţă.
3. Nota 7+: Turcu.
4. Nota 7: Broşovschi, Catona, Lucaci, Caniaro, Muşat, Popovici, Cheran, Pop, Oprea, Bădin.
5. Nota 6+: Sărac, Kun II, Petreanu.

Cei care s-au comportat sub nota 6+ rămîn sub observaţie pentru alte acţiuni, dar deocamdată...

Am urmărit, cu justificat interes, jocurile disputate duminică, care au prilejuit fotbaliştilor Tătaru II, Stoicescu, C. Ionescu (Met. Tîrgovişte) şi Iosif Straţ o bună evoluţie. Ei bat puternic la porţile lotului de tineret, iar noi abia aşteptăm să le deschidem larg, pentru că au şi talent, şi vîrsta care dă speranţe...

La o întrebare la care au răspuns mulţi specialişti şi anume aceea: **ce trebuie să facă jucătorii de lot ca să joace bine în selecţionată, dar şi în jocurile de campionat?**, au răspuns în această etapă, prin comportarea lor, şi unii jucători care au participat miercurea trecută la primul trial al lotului de tineret.

Un răspuns de **comportare în creştere** au dat: Oprea (8), Cheran (8), Bădin (8), Petreanu (7), Lucaci (8), Turcu (8); o comportare egală cu aceea de la trial au avut-o: Pop (7), Popovici (7), Muşat (7), Dincuţă (8), Neagu (9), Dumitru (9), Catona (7).

Ceilalţi nu au **ştiut să... răspundă** şi ne întrebăm de ce.

Nu cumva au neglijat indicaţiile date pentru programul la cluburi sau sfaturile primite de la tehnicienii loturilor?

Relaţia **PREGĂTIRE CLUB — PARTICIPARE LOT** se bazează pe scopuri comune, pe căi precise şi, în primul rînd, pe o perfectă colaborare.

Continuăm să urmărim atent toate aspectele care concurează la o cît mai bună selecţie şi care girează apariţia noilor valori reprezentative. Le vom face publice cît mai des, ca să stimuleze interesul de a avea dubla cinstea excelent fotbalist astăzi — excelent cetăţean astăzi şi... mîine.

Vintilă MĂRDĂRESCU

antrenorul loturilor naţionale de tineret şi olimpic